

Vahel käis ka Jassi järel
karjas võsastiku äärel
vana Arni. Oli — kuni
teda koju kutsus uni.
Tema heolis karjast vähe,
tuli, läks, kuis tuli pähe.

Aga korra tardund päi
lammas hirmul seisma jäi —
metsast tuli, nina ees,
kuri hallivatimees.

Kõrvad teravad ja kikki,
viskab joostes hüppeid pikki —
nüüd ta pistab karja kõhtu,
loomadel on eluõhtu.

Jassil oli julge meel,
julgem kui ta isal veel.
Astus ruttu hundi ette,
ütles: „Ära puutu mitte.
Siit ei saa sa oma jagu,
ol'gugi sul tühi magu.

Kes sind, susi, siia ajas?
Tead, et meil on püss ka majas,
püssi sees on kõva rohi,
mida puutada ei tohi.
Kui sa sellest paugu saad —
kohe jalad sirgu a'ad“.